

Чжао Юнь-чжун

Китайські товариства українознавців

КИТАЙСЬКІ ТОВАРИСТВА УКРАЇНОЗНАВЦІВ Вивчення українознав. тематики у Китаї розпочав гурток, створ. 1964 при Ухан. університеті. Однак 1966 відповідні дослідж. припинено і поновлено лише 1985 на каф. радянології та українознавства. Тематика вивчення охоплювала переважно питання культури СРСР загалом та УРСР зокрема. 1992 каф. перетворено у Центр укр. студій, який зосередився на багатоаспект. вивченні України. Початки китай. українознавства припадають на період від поч. 1980-х до поч. 1990-х рр. У той час налагоджено наук. контакти з українознавцями Канади та ін. країн; зроблено першу спробу навчати молодих китай. русистів укр. мові в університетах Канади; в Інституті лексикографії Хейлунцзян. університету складено і видано перший у Китаї «Українсько-китайський словник» (Пекін, 1990); значно розширено темат. обрїї вивчення України; китай. українознавці взяли участь у роботі міжнар. конф. з українознавства. З проголошенням незалежності України та встановленням дипломат. стосунків між Китаєм і Україною розпочався новий етап розвитку українознавства у Китаї, ознаменований заснуванням 1993 Пекін. комітету китай. українознавства при Пекін. асоц. вивчення зарубіж. країн. Його осн. завдання: координувати діяльність китай. українознавців, проводити роботу з поширення української мови, популяризувати громад.-політ., екон. і соціокультурну інформацію про Україну, сприяти встановленню наук. контактів і співпраці з зарубіж. вченими та відповід. наук. і громад. організаціями. Головою комітету обраний відомий китай. українознавець проф. Цзян Чан-бінь, почес. головою – канад. політолог проф. *П.-Й. Потічний*, який зробив знач. внесок у розвиток китай. українознавства. 1993 комітет став колектив. чл. Міжнар. асоц. українознавців, проф. Цзян Чан-бінь обраний чл. її організац. комітету. Виходив бюлетень «Українознавчі дослідження». Спільн. зусиллями українознав. організацій Китаю, України і Канади (зокрема Канад. інституту укр. студій) проведено наук. конф. «Україна–Китай: шляхи співробітництва» (1993), «Китай–Україна: шляхи співробітництва» (1995). З'явилися українознавчі відділ. при Інституті європ. і азій. студій Академії громад. наук Китаю, Інституті сучас. міжнар. відносин, Китай. асоц. європ. і азій. студій, постав Центр сх.-слов'ян. студій при Шанхай. інституті нових і суміж. наук. Вперше у Китаї укладено підручник і навч. посібники з української мови: «Українська мова. Елементарний курс» (1995), «Китайсько-український розмовник» (1996), «Українсько-китайський розмовник»; вийшла брошура «Україна: незалежність і самостійність, політична

і економічна ситуація» (Тайбей, 1993). В окремих ВНЗах розпочато факультативне вивчення української мови як другої іноземної.

Бібліографічний опис:

Китайські товариства українознавців / Чжао Юнь-чжун // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.]; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2013. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-6658>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).